

Vánoční Lukavecké LISTY

Prosinec 2009

ZDARMA

Vánoční čas

Vánoční doba, pokud si ji trochu k sobě pustíme, nás dokáže aspoň na chvíli zastavit, přivede nás k poněkud posmutnělému zamyšlení nad odvátným časem, vyčaruje řetízky vzpomínek. V stříbrných ozdobách na stromečku zahlédneme jako v zrcadle své dětství. A na druhou stranu zažíváme okamžiky štěstí nad vánoční radostí svých dětí nebo vnuků.

Vánoční dny mají nádech tajemství a všechno, co děláme, jsou jakési magické obřady. Nemusí to být zrovna lití olova a házení pantoflem, ale třeba vykrajování cukroví nebo balení dárků, míchání polev, stavění betlému či cesta na půlnoční. Smysl těchto rituálů dávno netušíme, ale potřebujeme je, protože jsou výjimečné, protože jsou jen o Vánocích. Vždyť i ten vánoční houbový kuba nebo štedrovečerní bramborový salát je o tolik úžasnější než v obyčejnou neděli.

Kdybychom vynechali Vánoce, ten šperk na všedním plášti roku, chyběly by nám. Nejen kvůli křupavým řízkům z kapra a televizním pohádkám, ale hlavně kvůli setkání s těmi nejbližšími a nejmilejšími, jejichž srdcím se pokoušíme o Vánocích více naslouchat, kvůli možnosti podívat se na sebe vlídněji, odpustit si a popřát si ŠTASTNÉ VÁNOCE.

Všem občanům Lukavce, Dobše a Černína, sousedům, starousedlíkům i těm, kteří si v naší vesnici vytvořili nový domov, dále těm, kdo mezi nás přijíždějí na své chalupy, všem nově narozeným, všem tady v tom koutku pod Krušinou

**Obecní zastupitelstvo a redakce Lukaveckých listů přejí všem
KRÁSNÉ VÁNOCE A MNOHO ZDRAVÍ, ŠTĚSTÍ, POHODY A ÚSPĚCHŮ V NOVÉM ROCE 2010**

Prosba a výzva k pomoci

Milí spoluobčané,

v úterý 22. prosince letošního roku 2009 v ranních hodinách (v 02:30) vyhořelo obydlí lukaveckého občana pana Zdeňka Rýgla. Je popálený, zejména v obličeji. Shořelo mu úplně všechno – i doklady. Zásah provedli hoříčtí hasiči ve spolupráci s lukaveckými. Lukavečtí hasiči hlídali spáleniště a spolu s obecním úřadem vyjednali kontejner na odklizení páchnoucího doutnajícího zbytku a troskek. Pan Zdeněk Rýgl po lékařském ošetření našel nocleh u pana B.Flosmana, nyní dočasně přebývá v ubytovně na Dachovech.

Právě v době, kdy skoro všichni prožívají předvánoční rozehřívání a vydávají nemalé finanční částky na to, aby se štedrovečerní stůl prohýbal pod lahůdkami a pod stromkem bylo co nejvíce dárků, postihla tohoto člověka taková pohroma.

Prosíme Vás všechny, abyste mu podle svých možností pomohli do začátků, než si obstará nejdůležitější věci. Potřeboval by oblečení, zimní ošacení, přikrývku, boty č. 42, hygienické potřeby a peníze (na jídlo, na léky a na poplatky u lékaře). Obecní úřad zajistil vydání náhradního osobního dokladu, vyplacení sociální dávky a ubytování.

Hlavně však potřebuje střechu nad hlavou. Z jeho obydlí zbyly pískovcové stěny. Až se oteplí a až se vše promyslí, podle svého uvážení jistě pomůžete i s tímto problémem, alespoň brigádou. První brigáda už proběhla. Bydlet potřebuje už teď. Pokud nabízíte ubytování ve svém objektu, dejte to vědět na obecní úřad paní starostce. Všechno, čím mu chcete pomoci, noste prosím do restaurace Lucerna v Lukavci. Uvažme, že v takové situaci se můžeme ocitnout i my.

Za všechno, co pro něj uděláte, Vám jeho jménem předem DĚKUJEME. Děkujeme za rychlou pomoc J.Knapovi a B.Flosmanovi – tomu také za to, že Zdeňkovi poskytl nocleh, celého jej oblékl a pak zajistil odvoz na ubytovnu.

Obecní úřad Lukavec, hasiči a lukavečtí sousedé

Poděkování

Obecní úřad děkuje všem, kteří uklízejí sních z chodníků.

Obecní byt k pronájmu

Od 1. ledna 2010 je k pronájmu obecní byt (3+1) nad hospodou.

Vánoce

Vánoce mého dětství

Jaké bývaly Vánoce na našem venkově a jak jsem je prožívala v době mého dětství a mládí v rodné vsi?

Narodila jsem se v roce 1925 na Vlkánově, jedné z pěti osad obce Tetína. Malá vesnička na mírném návrší s 11 čísly, srovnanými po obou stranách dnes již pěkné asfaltové silničky, která na „Dupačce“ odbočuje a stoupá od hlavní silnice vedoucí z Bělohradu na Miletín. Uprostřed návsi stojí socha svatého Vincence, pěkně oplocená, vedle ní zvonice, od druhé světové války bez zvonku, nevyužitá postupně chátrala, až zanikla. Rodáci ji chtějí obnovit. Na začátku vesnice býval malý rybník a velké prostranství, „ Na Obci“ se tam říkalo. To byl ráj našich dětských her.

Dříve tu bývaly vesměs krásné dřevěné chalupy a chaloupky, jen tři z nich byly zděné, a jeden pěkný statek. Náš domov postavil tatínek jako poslední v řadě. Hned za ním je pole, a protože Zvlkánka, jak se tam lidově říká, je na kopci, je odtud nádherný pohled na celé panoráma protějších zalesněných kopců s vesničkami Vřesník, v pozadí hradiště Valy, dále Borek, Želejov, částečně Chroustov, nad kterým se vypíná vrch Zvičina se svým kostelíkem sv. Jana Nepomuckého, turistickou chatou a dnes i novou rozhlednou.

K Zvičině jsme upínali denně své zraky, odnikud není na ni tak krásný pohled, ničím nezastíněn, který nám nikdy nezevšedněl. V každém ročním období měla své kouzlo. Nejvíce jsme se jako děti radovaly, když na ni napadl první sníh. To jsme věděli, že do tří dnů bude i u nás, coby první předzvěst blížících se Vánoc, na které jsme se tolik těšili.

Pro nás měla kouzlo celá adventní doba, která těmto svátkům předchází. Advent je doba očekávání narození Krista, trvá čtyři neděle, pátá je už Boží hod vánoční. Pro nás děti byly důležité svátky sv. Barbory a sv. Mikuláše, kteří i k nám přicházeli, aby nás obdarovali, a my se jich nemohli nikdy dočkat. Maminka dělávala Barboru, ta nadělovala za okno do punčochy, Mikuláš, ten už chodil s velkým doprovodem. Dárky jsme dostávali skromné: pokaždé nějaký sešit, tužky. Pastelky jen někdy, to už byl vzácný dar, nějaké ovoce, většinou ořechy a sušené švestky a perníkového Mikuláše s papírovým obrázkem. Pomeranče a banány, to jsme neznali, protože svých jablek a hrušek jsme měli nadbytek, tatínek byl ovocnář. Dříve se žilo většinou jen z toho, co dům dal.

Pak již začínaly přípravy na samotné Vánoce. Když bylo venku všechno zajištěné na příchod zimy, gruntovalo se doma. Velká světnice se bílila, a to dvakrát do roka. Zjara a před svátky Vánoc, protože na podzim se vařila švestková povidla a sirob z řepy cukrovky, a to zanechalo na stěnách stopy.

Pak už se začalo s pečením cukroví. Všeho poskrovnu. Byly jen perníčky, bílá „cvibochová“ kolečka a nějaké vykrajované linecké, víc maminka neuměla. Nejstarší bratr se naučil dělat čokoládu, kterou jsme lili do formiček, ztuhlou balili do barevného staniolu a věšeli na stromček. Když se víc zatopilo, čokoláda měkla a kousek po kousku padala, my na to čekali. O všechno jsme se svorně dělili.

Štědrý den byl jako každý jiný, ale přece jakoby kouzlo jakési se prostíralo nad námi a zvláštní nálada plná očekávání se nás zmocňovala. To prožívají jistě i dnešní děti. Karel Jaromír Erben nazval „Štědrý den“ svátkem tajemným. Cituji jen úryvek z jeho básně: „Hoj, ty Štědrý večere, ty tajemný svátku, cože komu dobrého neseš na památku?“

Na Štědrý den jsme musely i jako malé děti vstávat brzy. Maminka už měla zadělané na vánočky, na jejich přípravě si každá hospodyně dávala záležet, věřila, povedou-li se jí, vše se jí zdaří po celý příští rok. Zároveň se pekly koláče a „metynky“, aby všeho bylo dostatek na celé svátky, vždyť jsme byli velká rodina, rodiče a pět dětí. Koho ještě maminka podarovala, o tom mlčela. Zнала jich víc, kdo strádal.

Na pečení musela roztopit pec, ve které den předtím upekla sedm bochníků žitného chleba, který pekla každé tři týdny. To byl obřad a vyčerpávající práce a co starostí, aby se vše povedlo. To trvalo celé dopoledne. Oběd byl skromný, jen nějaká polévka a placky. Při tom všem starost o celé hospodářství. Všechna zvířata se musela nakrmit, krávy podojit, nic se nedalo odbýt. To obstarali starší bratři, jen dojení zbylo na maminku. Ta hned poránu sypala drůbeži do železné obruče míchané obilí a hrách, aby slepice hodně nesly a nezanašely. Houser a kohout ještě měli dostat česnek, aby se měli čile ke svým družkám, ale na to jí asi

nezbyl čas. Vždycky jsme čekali, kdo ráno první z cizích přijde do stavení. Byl-li to mužský, třeba jen chlapec, když jsme u některé krávy čekali telátko, věřilo se, že to bude býček, když přišla žena, tak se měla narodit jalůvka. Jinak jsme úzkostlivě dbali na to, aby na půdě nezůstalo viset prádlo, aby do roka nikdo nezemřel. Toho jsme se jako děti bály.

Odpoledne jsme všichni uklízeli. Starší strojili stromek, každý rok nám maminka v Miletíně u Erbenů koupila velkou krabici sněhového cukroví, v ní bylo plno nejrůznějších figurek, zvířátek, anděličků, jezulátek, ptáčků, na kterých byly přilepeny barevné obrázky, které jsme pak pečlivě ukládali.

Tatínek snesl z půdy velkou krabici, ve které byl uložen starý betlém a pro něj malé schůdky, na které pečlivě rozestavěl figurky, ovečky a nakonec jesličky.

Den utekl v samých přípravách a nastala posvátná chvíle Štědrého večera.

Všichni svátečně oblečení jsme jedenkrát v roce přistoupili k prostřenému stolu, přikrytému bílým ubrusem, na němž nesmělo nic scházet. Mimo pokrmů a nápojů k této večeři připravených, nesměly tam chybět chleba, voda, sůl i peníze zastrčené pod talířem, aby toto všechno nám v příštím roce nechybělo.

Večeře začínala společnou modlitbou, po které nikdo nesměl od stolu vstát, aby v příštím roce nezemřel. Nejvíc jsme se báli o maminku, její zdraví bylo chatrné. Kapra jsme k večeři neměli, tenkrát pro nás byl nedostupný. Tatínek nám ale koupil malou bedničku uzených pstruhů, pro nás to byla pochoutka. Jinak jsme mívali většinou jahelník, to byl nákyp z rýže a jablek smíchaný s vařenými sušenými švestkami, zalitý smetanou se žlutky a zapečený, prosypaný skořicí s cukrem. Nakonec čaj s punčem, který voněl po celé světnici. Maso žádné, ten den se držel přísný půst.

Po večeři jsme společně za vše poděkovali a maminka vyslovila pokaždé stejnou prosbu: „Dej Bůh, abychom se zase za rok všichni sešli u tohoto stolu“. Dodnes vnímám, co úzkosti bylo v jejím hlase. Vždyť jiné zájmy než rodinu neměla. Celý život obětovala jen nám. Dárků jsme nikdy mnoho nedostali, ale pro nás i ty skromné měly nesmírnou cenu. Ale „Dar“, který jsme od ní dostali, se nedá za peníze koupit, z toho čerpáme pro celý život, o ten nás nikdy nikdo nemohl připravit. Byl to příklad poctivého, pracovitého, skromného života, naplněného vírou v Boha a láskou k nám dětem. Taková nebyla jen naše maminka; neznala jsem v celé vesnici matku, která by se o děti nestarala, každá se snažila podle svých možností. Po večeři jsme rozsvítili stromeček a zpívali koledy. U betléma svítila červená lampička, která ozářila jesličky i celý betlém.

Tatínek měl připravený košíček těch nejhezčích jablek, každému z nás jedno příčně rozkrojil a nepamatuji se, že by tam byl místo hvězdičky křížek. Loupali jsme ořechy, oříšky a skořápky z vlašských ořechů jsme pouštěli v umyvadle po vodě.

Maminka uklidila ze stolu, vzala kousky vánočky, donesla do chléva kravám, aby po celý rok dobré mléko dávaly, a pak už jen klesla únavou, ani zpívat neměla sílu a jen tiše nás pozorovala.

Tatínek odnesl zbytky od večeře na zahradu stromům, aby se ovoce urodilo, také studna dostala výslužku, pár drobtů z vánočky, kousek ořechu a jablka.

Pozoroval oblohu, měl rád jasnou noc, pranostika říká: „Světlé Vánoce, tmavé stodoly“. My zase jako děti jsme obdivovaly stromy a keře obalené jinovatkou, a hlavně sníh, většinou byly Vánoce bílé. Zamrzlý rybníček, zasněžené kopečky, to byly zdroje našich zimních radostí.

Druhý den ráno jsme šli s maminkou do Miletína do kostela na mši svatou. Byl Boží hod vánoční. Vívaly nás zvuky zvonů, které nám zněly slavnostněji než jindy.

Kostel byl vyzdobený vánočními stromky, ozářený všemi světly, varhany hrály a lidé zpívali pěkné koledy. Pravé kouzlo Vánoc. Když jsme přišli domů, maminka dovařila předem připravený oběd: jedinkrát v roce jsme měli husu, přestože jich bylo celé hejno, ale ostatní prodala, aby nás mohla ošatit. Nouzi jsme však neměli, bylo zabitě prase, bylo z čeho vařit, ale šetřilo se.

Na Štěpána už chodili koledníci, většinou z blízkého okolí chudší chlapci, místní ne, to nebylo zvykem. Žebráci, ti chodili před svátky, staří manželé Mádlovi s flašinetem, který už špatně hrál, tak aspoň zpívali. Z blízké vesnice harfenista, ten uměl pěkně hrát i zpívat.

Někteří hospodáři si poznamenávali, jaké bylo počasí od Božího hodu vánočního do svátků sv. Tří králů, tedy po dobu 12 dnů, a podle toho předvíдали počasí na každý měsíc. A kupodivu - tenkrát to vycházelo, snad proto, že příroda nebyla tolik narušena.

Silvestr a Nový rok proběhly už v klidu a na Tři krále, to je 6. ledna, písnička Kašpara, Melichara a Baltazara, po nichž zbyla na dveřní římsě jen tři písmena K + M + B s letopočtem, zakončila dobu vánoční, kterou jsme jako děti prožívaly velmi silně a na kterou jsme se celý rok těšily. Nejsmutnější zakončení Vánoc bylo na Tři krále ve válečném roce, kdy moji dva bratři byli odvedeni na nucené práce do „Říše“, jak se tenkrát říkalo, do Německa. Od té doby se do každé skromné radosti vkrádaly i obavy o jejich osud, bezmocnost a úzkost. Všechny další Vánoce bez nich byly ty nejsmutnější, jaké jsem kdy poznala. Jak je dobře, že dnešní děti nemusí mít takové zkušenosti.

**Růžena Nožičková
kronikářka Lukavce**

Listujeme stránkami starého časopisu Lukavec

V prosinci roku 1933 otiskl v úvodníku časopisu Lukavec jeho šéfredaktor Vlád'a Černý Vánoční úvahu. Nedejte se však titulkem zmýlit - není to zasněžené přemítání o významu Vánoc. Ten byl našim předkům zcela jasný: V tichém usebrání a při zachování prastarých zvyků se připravili na křesťanskou oslavu narození Spasitele a radovali se i z navracejícího se sluníčka, neboť vyzorovali, že den na Boží narození je delší "o bleší převalení".

Černého Vánoční úvaha odráží těžkou dobu hospodářské krize, která hlavně nezaměstnaností doléhala i na jinak hospodářsky stabilnější venkov. Nevím, zda si většina našich současníků dovede představit, že opravdu neměli tehdejší lidé starosti s výběrem vánočních sprejů, blikajících světelných řetězů nebo přístrojů na účinné odstranění břišního tuku. A že stravovací lístky nebyly stravenky v dnešním slova smyslu, ale poukázky na omezený příděl potravin. A přesto, že sami mnoho neměli (možná právě proto), pokoušeli se pomoci těm, kteří byli v ještě svízelnější situaci, sousedskou sbírkou. Jen tak, sami od sebe. Jejich slova, skutky i modlitba byly v čistém souzvuku, bez pozlátka zbytečnosti. Nezávidíme jim tak trochu?

M. Barácký (zřejmě jde o přezdívku) napsal jímavou báseň Svatá noc: Vzpomínky, krása zimní přírody, dětské zpívání koled a plamínky svíček na stromku, domov a tajemství Vánoc. Tak procítil krásné svátky venkov 30. let. Všimneme si zduchovnělého pocitu Vánoc, do něhož nezazní rušivě falešný tón konzumnosti, jaký dnes přehlušuje vánoční ticho. Nestydíme se znovu naslouchat vznešenému tichu nebo aspoň „šumu lesů“, od blýskavých výkladních skříní pozvedněme pohledy pokorně k „jiskření neznámých světů“ na „nebes báni“, objevme ve své duši zasuté cestičky do dětství. Pak zjistíme, že jsme získali v jednom okamžiku více bohatství, než kdybychom pod stromečkem objevili kupu dárků.

Josef Záveský vzpomíná méně pateticky na dětské rošťárny ještě v době Rakousko-Uherska. Zdá se, že to byla doba přímé, ale dost tvrdé výměny názorů. Možná vůbec nešlo o názory, ale spíš o ty boule.

Časopis Lukavec otiskoval i drobné zprávy z obce. Můžeme si přečíst, jaké události čeřily adventní hladinu Lukavce roku 1933.

Těšíme se na listování Lukavcem v příštím roce – tak hodně zdraví, čisto před očima i v srdci.

MoN

Vzpomínka na cestu ze školy (Josef Záveský z obecního domku)

Každý starý člověk rád často vzpomíná na prožité mládí, zvláště na příhody ve škole aj. Tak i my, staří Lukaváci, dokud nebyla u nás ještě škola a my museli šlapati v létě v zimě do školy v Červené Třemešné přes Krušinu a přes Vidlák, jezdili jsme s kopce po pravítkách dolů. Když jsme jezdit nemohli, válčili jsme s Dobešťáky a Třemešňáky na Rovinkách. Mnozí z nás odnesli si z těchto bitev pěkné boule na hlavě, leč nedělali jsme si z toho nic a druhý den jsme to našim nepřátelům vynahradili. Byla to doba bezstarostná a ještě nyní si rád zazpívám školní píseň: „Bývalo, bývalo dobře, za našich mladých let, býval svět jako květ ...“

Svatá noc (M. Barácký)

Poslední červánek za obzorem zhas,
v kosmu jiskří neznámé světy,
zatřásl se náhle, zbledl jejich jas,
stříbrná mlha budí kraj do snů vkletý.

Lesy se z dum protrhly vzrušeně,
šum jejich v jemný akord splývá,
nebes báň v záři se třpytí měsíčné,
ode vsi stíny závojem stříbrným stírá.

Tou chvílí vesmírem pokojný zavál dech,
proklouzl vsí, za humny ulehl v polích
a jemu v patách svatvečer na doslech
pod okny stanul, zvědavě nahlédl do nich.

Tak činí každoročně od věků v té chvíli
a lidských citů v brány bije hlasně,
vzpomínky – blaží, hořknou, znějí, kvílí.
Dětství se vrací, při tom je tak krásně.

Jde kolem tebe, s kým ses v žití potkal,
úsměv se mihne, výčitka, kdes ublížil,
i trpkost, s níž ti cestu kdosi protkal,
i domov celý, kdes tak krátce žil.

V planoucím jasu svíček, v okrasách třpytivých
zazáří stromek v pohádkové kráse,
v údivu, zpěvech dětských, jásavých,
sám sebe slyším, hošku, ve tvém hlase.

Noc prchla z kraje bez spaní,
stříbrnou pavučinou opřádá koruny stromů,
Vánoce, Vánoce, bílo po lese, po stráni
naslouchá duše z dálky písní zvonů.

Události tehdy v prosinci 1933

Sbor dobrovolných hasičů v Lukavci

odbyvatí bude v neděli dne 31. prosince 1933 výroční řádnou valnou hromadu ve spolkové místnosti u Nožičků o 2. hod. odpolední se stanoveným programem. Účast všeho členstva činného i přispívajícího budiž dochvilna!

Výbor

Lyžaři

Naše mládež, jež s netrpělivostí očekává sních, postavila si na Maiksnerově kopci můstek ke skoku. Tento byl neznámým pachatelem odcizen. Lyžaři naši žádají sousedy, by dle možnosti jejich nově zbudovaný můstek chránili před novým poškozením.

Mikulášská besídka

V neděli 6.12.2009 v 15 hodin se téměř 30 dětí, někteří i se svými rodiči, sešlo v restauraci Lucerna, aby společně přivítali Mikuláše, čerta a anděla, kteří je za jejich básničky a písničky odměnili balíčkem sladkých dobrot. Čekání jsme jim zpříjemnili hrami a soutěžemi s čertovskou tematikou.

Rozsvěcení vánočního stromu

Lukaváci se sešli u obecního vánočního stromku 6. prosince po Mikulášské besídce. Toto podvečerní setkání v adventu se stává pro naši vesničku pomalu tradicí. A tradiční bylo také nevlídné počasí, ale i hřejivý dojem ze setkání se sousedy a známými. Společnou chvíli si užili, vzali si z ní to krásné a nenechali se ničím vykolejit, ani vlezlým chladem, ani hlukem projíždějících aut.

Děti, které zdárně absolvovaly Mikulášskou besídku, vyslovily v básničkách, jak se těší na Vánoce a vůbec na zimní radovánky. Krásně recitovala **Natálka Bangová, Barunka Faltová, Danielka Olahová, Ondra Duchoň, Terezka Kozáková a Jitka Večerníková.**

Dvůr byl zasněžený celý,
Když jsme ráno vstali.
Od severu prý jde zima,
ledové má ruce.
Sníh na kopci bude přima,
pojedeme prudce.
Na čem? Přece na saních.
Já už slyším kluků smích.

„Už se těším na Vánoce. A kdy budou? Hnedle, hnedle, v předsíni už stojí jedle.“ Kousíček básničky z dětství vystihuje atmosféru adventu: rozehvělou touhu, netrpělivé očekávání něčeho krásného, čistého. Nejednou se přistihneme, že se umíme těšit jako děti. Děti zpytují své svědomí, jestli byly dost hodné, aby jim Ježíšek něco nadělil, i my máme skrytou nejistotu, zda se vůbec naše naděje na něco mírného, tichého a laskavého splní. Cítíme tajemnost chvíl, které přicházejí. A těch pár slov („A kdy budou...“) samozřejmě také vyvolá útržky vzpomínek na naše dětské Vánoce. Na naší malé slavnosti jsme si poslechli, co by si přál k Vánocům jeden známý spisovatel:

R.Fulghum: O dárčích (úryvek)

„Já vím, co bych si přál, aby mi někdo dal k Vánocům. Vím to od svých čtyřiceti. Mechanické hračky na klíček, které vrčí a chodí pořád dokola a dělají různé legrační věci. Ne na baterie. Hračky, které ode mne občas potřebují pomoc. Ty starodávné, z nalakovaného plechu, které jsem míval jako dítě. To bych chtěl. Nikdo mi to nevěří. Ale to bych chtěl. Opravdu.

Ale ještě to není úplně všechno. Toužím také po radosti a jednoduchosti. Pošetilosti, fantazii a rámusu. Po andělich, zázracích, údivu, nevinnosti a kouzlech. To už je blíž tomu, co chci.

Špatně se o tom mluví, ale co já doopravdy, doopravdy, doopravdy chci k Vánocům, je jenom tohle:

Chci, aby mi zase bylo pět let na celou jednu hodinu.
Chci se hodně smát a hodně plakat.
Chci, aby mě ještě aspoň jednou někdo zvedl, uspal mě v náručí a odnesl nahoru do postýlky.
Já vím, co doopravdy chci k Vánocům.
Chci zpátky svoje dětství.

To mi nikdo nedá. Když se budu snažit, můžu si na to aspoň já sám sobě dát vzpomínku. Já vím, že to nedává smysl, ale odkdy jde vlastně o Vánocích o nějaký smysl? Jde o **dítě** - kdysi dávno a kdesi daleko, a jde o dítě teď. O děti dnes. O dítě ve vás a ve mně. Které čeká za dveřmi našich srdcí, že se stane něco úžasného.“

Pak jsme si popřáli tichý a klidný advent, krásné Vánoce, a abychom ve zdraví a štěstí přežili nový rok 2010. A v našich srdcích bylo mnohem víc světýlek než na našem obecním stroměčku. Nakonec jsme si ještě s Tomášem Bangem a Petrem Kotasem zazpívali, že Vánoce přicházejí, a zazněly i koledy. Přijďte příště také.

Připravované akce

27.12.2009 – Večer s přírodou: Po národních parcích Skandinávie

V neděli 27.12.2009 se na obecním úřadě v Lukavci u Hořic koná večer s vyprávěním o národních parcích Skandinávie, doplněný promítáním fotografií z cest po těchto končinách. Srdečně Vás zve přednášející Marie Kameníková, začátek je v 17:00 hodin.

30.12.2009 - Předsilvestrovské posezení v Lucerně

Jako každý rok i letos se 30. prosince večer bude konat v restauraci LUCERNA předsilvestrovské posezení se soutěžemi a živou hudbou (Kabanos). Začátek ve 20 hodin, vstupné dobrovolné. Do pořádání soutěží se může zapojit každý příchozí, fantazii se meze nekladou !

31.12.2009 - Silvestr v Lucerně

S rokem 2009 se můžete rozloučit také v Lucerně, v poslední den roku od 19:00 bude probíhat v lokále zábava se živou muzikou (kytara a další nástroje), v sále si můžete zatančit u reprodukované hudby – hrát se bude pestrá směsice popu, rocku, disco, reggae, lidovek, country, metalu a dalších hudebních žánrů, přičemž pouštět se bude především muzika podle přání hostů ! Připravena bude nabídka teplých jídel, chuťovek i šampusu za přijatelné ceny.

O půlnoci se kromě tradičního ohňostroje, který můžou všichni hosté odpalovat z prostranství přes silnici naproti Lucerně, budou hromadně vypouštět létající lampiony přání – k zakoupení budou v Lucerně kus za 80 Kč. Vstupné na tuto akci do celého hostince činí 50 Kč, v předprodeji lze koupit výhodný balíček vstupenky a lampionu přání za 99 Kč.

Informace, rezervace míst, předprodej vstupenek: Lenka Kotasová, email selenka@centrum.cz, telefon 608 828 622.

8.1.2010 - Výroční schůze Sboru dobrovolných hasičů Lukavec

Výroční schůze SDH Lukavec se bude konat v pátek 8. ledna 2010 v sále hostince Lucerna. Začátek je stanoven na 18:00 hodin, po skončení (přibližně od 19:30) následuje posezení a taneční zábava, hrát bude harmonikář Vladimír Berný.

16.1.2010 - Vítání občánků

V sobotu 16. ledna 2010 v 15:00 hodin se bude v nové zasedací místnosti v budově bývalé školy konat vítání nových občánků:

Karolíny Gáplovské

Ondřeje Kameníka

Matyáše Mudrocha

Tadeáše Pance

Daniela Mentla

Matěje Parkose

Rodiče výše uvedených občánků včas obdrží oficiální pozvánky. Na této slavnosti jste vítáni.

27.2.2010 – Hasičský ples

Sbor dobrovolných hasičů Lukavec pořádá v sobotu 27. února 2010 tradiční hasičský ples. Koná se v sále hostince Lucerna od 20 hodin, připravena bude bohatá tombola, k poslechu i tanci hraje kapela Nebozez.

20.3.2010 – Fotbalový ples

V sobotu 20. března 2010 bude možná založena nová tradice – konat se bude fotbalový ples, opět v sále hostince Lucerna. Srdečně Vás zvou pořadatelé - členové lukaveckého mužstva malého fotbalu.

Tisková oprava

Vážení čtenáři,

do minulých Lukaveckých listů se vloudila chybička. Omluvte nás a přijměte opravu: V článku Vzpomínka na 17. listopad 1989 byla chybně informace o pamětním kameni u Lípy svobody v Lukavci. Správně má být, že kámen i s vytesaným nápisem dodal Oskar Teimer mladší. Firma KYNO později kámen vyčistila a vyzlatila nápis. Děkujeme vám za pochopení.

Redakce

Redakce Lukaveckých listů:

Marie Nosková (noskova@ghorice.cz), Ilona Menclová (menclova@karbox.cz), Petr Kotas (kotas.petr@gmail.com)

Obecní úřad Lukavec

Internetové stránky: www.lukavec.eu E-mail: obec@lukavec.eu